

РЕШЕНИЕ

№ 863

гр. Варна, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от мл.с. Ивалена Орл. Димитрова Въззивно гражданско дело № 20213100502847 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по:

I. Въззивна жалба вх. № 291117/16.06.2021 г., уточнена с молба вх. № 26975/30.12.2021 г., подадена от В.Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 307, вх. 13, ет. 3, ап. 11, чрез адв. Н.А. – ВАК, срещу Решение № 261765 от 27.05.2021 г., постановено по гр. д. № 8331/2020 г. по описа на ВРС, XLIX състав, **в частта**, с която е отхвърлен за горницата над 40 000 лева до предявения размер от 70 000 лева искът на В.Д. М. с правно основание чл. 200 КТ за осъждане на „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, като правоприменик на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК *****, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. СТ. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., ПИ с идентификатор № 54145.502.234.1, да заплатят на В.Д. М. сумата от 70 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в понесени болки и страдания от причинена средна телесна повреда, изразяваща се в съгвно счупване на 12-и гръден прешлен с разместване на фрагменти и засягане на гръбначния мозък на същия отдел, долна парапареза - затруднение в предвижването в пространството, нарушена походка, нарушения в отделянето на урина и фекалии, нарушения в сексуалната функция, нарушения във функциите на половите органи на ищеца, без причиняване на детеродна неспособност, както и посттравматично стресово разстройство, в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на увреждането - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на задължението.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната част. Счита, че съдът неправилно е приел, че

единствените неблагоприятни последици относно трудовата способност на жалбоподателя касаят работа при височинни условия. Заявява, че действително последният не е лишен от възможност да полага труд, но възможностите му са значително ограничени поради наличието на затруднение в движението на долните крайници, както и че при движение същият пада. Сочи, че всички увреждания, получени вследствие на претърпяната трудова злополука, са с доказано траен характер и водят до съществено намаляване на качеството на живот, както в социален, така и в личен план. Подробно аргументира, че първоинстанционният съд неправилно е приложил разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, като е определил несправедлив размер на присъденото обезщетение, и настоява за присъждане на пълния претендиран такъв от 70 000 лева. Прави искане за присъждане на разноски.

В законоустановения срок не са депозирани писмени отговори от „Е.и съдружие“ ООД – правопреемник на „Е.и съдружие“ СД, Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР..

II. Въззивна жалба вх. № 291614/21.06.2021 г., подадена от адв. Г.Т. в качеството ѝ на пълномощник на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК ***** – прекратено, „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. СТ. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., срещу Решение № 261765 от 27.05.2021 г., постановено по гр. д. № 8331/2020 г. по описа на ВРС, XLIX състав, **в частите**, с които „Е.и съдружие“ ООД като правопреемник на „Е.и съдружие“ СД, Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР. са осъдени да заплатят солидарно на В.Д. М., ЕГН *****, на основание чл. 200 КТ:

- сумата от 30 000 лева (разликата над 10 000 лева до размера на присъдената сума от 40 000 лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в понесени болки и страдания от причинена средна телесна повреда, изразяваща се в съввно счупване на 12-и гръден прешлен с разместване на фрагменти и засягане на гръбначния мозък на същия отдел, долна парапареза - затруднение в предвижването в пространството, нарушена походка, нарушения в отделянето на урина и фекалии, нарушения в сексуалната функция, нарушения във функциите на половите органи на ищеца, без причиняване на детеродна неспособност, както и посттравматично стресово разстройство, в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на увреждането - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на задължението;

- сумата от 6494,47 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на медицински консумативи, услуги и лекарства, в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва за забава върху тази главница, считано от датата на извършване на всеки от разходите до окончателното изплащане на обезщетението.

Жалбоподателите считат първоинстанционното решение за незаконосъобразно, неправилно и небосоновано в обжалваните части. Застъпват становище, че липсват доказателства някой да е възлагал работа на пострадалия, същият да е извършвал работа в интерес на дружеството, да е пребивавал на процесния ремонтиран обект през целия работен ден, както и наистина да е паднал от покрива на обекта. Изтъкват, че към момента на инцидента пострадалият е бил работник в друго дружество – „Хранкотош“ ЕООД. Заявяват, че в развилите се производства относно злополуката пострадалият е давал различни обяснения, както и че същият е издирвал П.Г., К.Х. и Г.Е. и ги е уговарял да свидетелстват в негова полза, като ги е безпокоял дълго време, докато е бил предупреден да не го прави.

Считат още, че съдът неправилно не е приел своевременно направеното възражение за съпричиняване. Оспорват присъдения размер като прекомерно завишен и заявяват, че обезщетение на имуществените вреди в размер на 10 000 лева се явява адекватно и справедливо. Считат, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че ответниците

следва да отговарят солидарно.

Настояват за отмяна на решението в обжалваните части и присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е депозиран писмен отговор от В.Д. М..

В съдебно заседание В. Д. М., редовно уведомен, се явява лично и се представлява от адв. Н.А.. Поддържа подадената от страната въззивна жалба, оспорва въззивната жалба на насрещните страни.

В съдебно заседание „Е.и съдружие“ ООД, Г. Б. ЕФР. и Д.С. Е.и, редовно уведомени, не се явяват, представляват се от адв. Г.Т.. Оспорва подадената от насрещната страна въззивна жалба, поддържа въззивната жалба, подадена от доверителите й.

За да се произнесе, съдът съобщи следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от В.Д. М., ЕГН *****, с адрес; гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 307, вх. 13, ет. 3, ап. 11, срещу „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10 - като правопреемник на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК *****, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. С.Т. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., ПИ с идентификатор № 54145.502.234.1, иски с правно основание чл. 200 от КТ за осъждане на ответниците солидарно да заплатят на ищеца сумата от 70 000 лева, представляваща обезщетение за понесените от ищеца неимуществени вреди, вследствие преживяна трудова злополука в качеството му на общ работник по трудов договор с ответника, както и 6972,16 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени щети, изразяващи се в заплащане на медицински консултативи, услуги и лекарства, както и загуба на средства поради временна нетрудоспособност, ведно със законната лихва върху всяка една от сумите, считано от датата на трудовата злополука - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

В исковата молба вх. № 47985/20.07.2020 г., уточнена с молба вх. № 54474/11.08.2020 г., ищецът излага, че на 16.10.2017 г., като общ работник в „Е.и съдружие“ СД, при падане от 4-метрова височина, претърпял злополука, която била приета за трудова с влязло в законна сила разпореждане № 5104-03-18 от 03.02.2020 г. на НОИ - ТП Варна. Твърди, че вследствие на злополуката получил тежки увреждания на междупрешленните дискове в поясния отдел на гръбначния стълб, изразяващи се в счупване - фрактура ТН-12, посочена в издадената епикриза от МБАЛ „Св.Анна –Варна“ АД. Това наложило да му бъде извършена тежка хирургическа интервенция по спешност - операция, която едва преживял, тъй като при извършването й имало сериозна опасност да му бъде прекъснат гръбначният стълб и да остане инвалид за цял живот. Изтъква, че благодарение на високопрофесионалната намеса на лекарите и последващото продължително лечение, тази опасност била избегната, но независимо от това и до днес изпитвал затруднения в походката си, влачейки десния си крак - хипотрофия на мускулатурата на подбедрицата, не можел да стои на пети и пръсти, изпитвал постоянни болки в кръста, както и постоянно чувство за напрегнатост, безсъние, проблеми с отделителната и други жизненоважни системи в организма. Всичко това обусловило много сериозни физически и психически болки и страдания, които продължавали и до днес. Твърди, че състоянието в което изпаднал, било изключително тежко физически и психически, тъй като бил неподвижен на легло, ползвал памперси, имал тежки нарушения в съня, както и неописуеми физически болки. Заявява, че това се отразило тежко и на семейството му, в частност на съпругата му, която била и продължавала да е непрекъснато до него. Излага, че едновременно с преживелите болки и страдания, се наложило да заплаща за консултативите, операцията и последващото лечение, продължаващо и до днес, като само медицинското изделие, необходимо за извършването на операцията, струвало 5799 лева. Твърди, че преживяното оставило травма за цял живот предвид факта, че увреждането му е с тежки последствия и засягащо жизненоважни органи.

Заявява, че насочва иска си за заплащане на имуществени и неимуществени вреди вследствие трудова злополука срещу работодателя „Е.и съдружие“ СД, но тъй като това дружество е прекратено и преобразувано в регистрирано ново дружество с ограничена отговорност със същите съдружници, насочва иска си и срещу правоприемника „Е.и съдружие“ ООД с представители същите лица Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР., както и лично срещу последните, тъй като съгласно чл. 88 от ТЗ, СД отговаря не само със своето имущество, но и с това на своите членове, като независимо от факта на преобразуването му в друго дружество, съдружниците отговарят до 5 г. след прекратяването на СД.

Настоява исквете да бъдат уважени; претендира разноски.

В срока по чл.131 от ГПК, ответниците „Е.и съдружие“ ООД - като правоприемник на „Е.и съдружие“ СД, Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР. са депозирали писмен отговор, в който оспорват исквете по отношение на Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР. като физически лица като недопустими, тъй като работодател на ищеца е било „Е.и съдружие“ СД с правоприемник „Е.и съдружие“ ООД. Изразяват становище, че при правоприемство между двете дружества всички права и задължения преминават върху правоприемника. Настояват производството срещу Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР. да бъде прекратено. Не се оспорва наличието на решение на НОИ, ТП - Варна, за определяне на злополуката като трудова, както и че е налице влязло в сила решение на Административен съд - Варна, с което е потвърдено постановлението за обявяване на трудов договор между ищеца и ответното дружество. Оспорва се обаче представител на дружеството да е възлагал на ищеца каквато и да е работа, както и изнесените от ищеца факти, касаещи механизма на възникване на злополуката. Поддържа се допусната от последния груба небрежност и съпричиняване на злополуката – 90%. Оспорва се размерът на претендираното обезщетение, както и твърдяната неработоспособност от страна на ищеца.

Считат, че претенцията на ищеца за неимуществени вреди следва да бъде намалена до 30 000 лева, като отговорността на „Е.и съдружие“ ООД за претърпяната злополука следва да бъде определена на 10%.

Настоящият съдебен състав, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че на процесната дата „Е.и съдружие“ СД е извършвало строително-ремонтни дейности на обект: преустройство на филиал „Владиславово“ на „Банка ДСК“ ЕАД – гр. Варна, ж.к. „Владислав Варненчик“, Битов комбинат.

С Постановление на ИА „Главна инспекция по труда“ от 19.10.2017 г. е обявено съществуването на трудово правоотношение между В.Д. М., ЕГН *****, и СД „Е.и съдружие“, ЕИК *****, представлявано от ответниците Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР., считано от 16.10.2017 г., за длъжността „общ работник, строителство“ (л. 111-112). Видно от Удостоверение от НОИ – ТП Варна от 02.02.2021 г., Постановлението е влязло в законна сила на 17.07.2020 г. (л. 311).

С Определение № 362 от 10.01.2020 г. по адм. дело № 13112/2019 г. по описа на Върховния административен съд на Република България, шесто отделение, е оставено в сила Разпореждане № 2345/19.02.2019 г., постановено по адм. дело № 958/2019 г. по описа на ВАС, шесто отделение, с което е оставена без разглеждане касационната жалба на СД „Е.и съдружие“ против Решение № 2102/02.11.2018 г., постановено по адм. дело № 3052/2017 г. по описа на Административен съд – Варна, с което е отхвърлена жалбата на СД „Е.и съдружие“, ЕИК *****, срещу постановление от 19.10.2017 г. за обявяване съществуването на трудово правоотношение между СД „Е.и съдружие“ и В.Д. М. (л. 7-12).

С влязло в законна сила Разпореждане № 5104-03-18 от 03.02.2020 г. на ТП - Варна на НОИ, на основание чл. 60, ал. 1 от КСО, декларираната злополука вх. № 5101-03-265/06.11.2017 г. от пострадалия В.Д. М., ЕГН *****, станала с него на 16.10.2017 г., е

приета за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО (л. 13).

Видно от Декларация вх. № 5101-03-265/06.11.2017 г. от В.Д. М., ЕГН *****, същият е претърпял злополука на 16.10.2017 г. в 16:50 ч. на обект: ремонт на сграда на Банка ДСК, намираща се в гр. Варна, „Владиславова“, при извършване на монтаж на стъклена вата и гофрирана ламарина на покрив, като преди приключване на работното време, при прибиране на удължител за електричество, се е счутила интернитова плоскост и пострадалият е пропаднал на циментова повърхност на земята от приблизителна височина 4 м. Посочено е, че е настъпило увреждане: счупване на гръбначен прешлен, закрито, с увредени часи на тялото: гръб и долни крайници (л. 14-15).

Видно от Протокол № 5101-03-265#23 от 19.06.2018 г. на НОИ, ТП – гр. Варна, за резултатите от извършеното разследване на злополуката, станала на 16.10.2017 г. с В.Д. М., в раздел III – „Свидетели на злополуката“, както и в раздел VII – „Начин на увреждане“, е отбелязано, че преки свидетели няма и липсват данни за начина на увреждане на пострадалия. В раздел VI – „Отклонения от нормалните действия“, е отразено, че в качеството си на работодател СД „Е.и съдружие“ е допуснало до работа В.М. без да е предотвратена опасността от падане от височина; посочено е, че в Книга за инструктаж не е документирано провеждането на начален инструктаж по безопасност и здраве. В раздел VIII – „Анализ на причините за възникване на злополуката“, е отбелязано: „Действайки непредпазливо, качен на покрив в процес на реконструиране, стъпвайки на материал с недостатъчна якост, В.М. не се е погрижил за собственото си здраве и безопасност“, както и: „Налични са предпоставки от организационен характер от страна на СД „Е.и съдружие“, описани в раздел VI на протокола“ (л. 24-27).

Видно от извадка от Книга за инструктаж на „Е.и съдружие“ СД, в същата липсва вписване за инструктаж на ищеца В.М. за 16.10.2017 г.

От Епикриза, издадена от МБАЛ „Св. Анна – Варна“ АД, се установява, че В.Д. М., ЕГН *****, е постъпил в лечебното заведение на 16.10.2017 г. с окончателна диагноза: S22 фрактура ТН 12, и е изписан на 25.10.2017 г. след проведена операция на 18.10.2017 г.: ламинектомия ТН 12, медиална фасектомия ТН 12, педикулна фиксация ТН10-ТН11- L1-L2. В анамнезата е посочено, че травмата е получена след падане от около 4 м височина на 16.10.2017 г. (л. 21).

Видно от талон за медицинско изделие №16162030000007/2017 г., същият е издаден на В.Д. М., ЕГН *****, за закупуване на необходими за операция консумативи на стойност 5799 лева (л. 40). Издадена е фактура № 0000030141 от дата 18.10.2017 г., плащането по която е извършено с преводно нареждане от същата дата, с банкова такса в размер на 2,50 лева (л. 41, 42).

С Фактура № 0000004455 от дата 25.10.2017 г. и фискален бон от същата дата е платена сумата от 72 лева с вкл. ДДС за проходилка (л. 45).

Представени са копия от фискални бонове за заплащане на лекарства, медицински консумативи и услуги в периода 15.11.2017 г. – 05.02.2020 г., на обща стойност 620,97 лева (л. 48-49).

С Експертно решение № 1856 от 08.05.2018 г. на Първи състав на ТЕЛК към МБАЛ „Св. Марина“ – Варна, на В. Д. М., ЕГН *****, е призната 60% трайно намалена работоспособност за срок от 3 години – до 01.05.2021 г., при водеща диагноза: счупване на гръбначен прешлен Тх12, транспедикуларна остеосинтеза (л. 140).

С Експертно решение № 0013 от 04.01.2021 г. на ТЕЛК към УМБАЛ „Св. Марина“ – Варна, на В.Д. М., ЕГН *****, е призната 60% трайно намалена работоспособност, при водеща диагноза: счупване на гръбначен прешлен Тх12, транспедикуларна остеосинтеза. Отражено е, че лицето работи – пенсионер с лична пенсия за инвалидност, общ работник. В раздел „Противопоказни условия на труд“ е посочено: височинна работа поради опасност от

падане, както и вдигане на тежести над 40 кг самостоятелно. Отбелязано е, че освидетелстването е извършено по искане на работодател, само по документи (л. 337).

В първоинстанционното производство е допусната комплексна съдебномедицинска и психиатрична експертиза с вещи лица д-р Д.Д. – началник на отделение „Съдебна медицина“ при МБАЛ „Св. Анна – Варна“ АД, и д-р Р.Б. – специалист психиатрия и съдебна психиатрия (л. 291-298). В заключението си, след анализ на представената по делото медицинска документация и извършен преглед, вещото лице по съдебно-медицинската част установява, че в резултат на падане от значителна височина с последващо внезапно, форсирано сгъване на гръбначния стълб напред, на 16.10.2017 г. В.Д. М. е получил сгъвно счупване на 12-и гръден прешлен с разместване на фрагменти и засягане на гръбначния мозък на същия отдел. Посочено е, че счупването е обусловило трайно затруднение в движенията на снагата за период, не по-малък от 5-6 месеца, като към момента на експертизата във връзка с описаната травма е налице долна парализа - затруднение в предвижването в пространството, нарушена походка; вещото лице счита, че същите ще останат завинаги. Отражено е, че нарушението в отделянето на урина и фекалии води до постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота; нарушенията в сексуалната функция водят до нарушения във функциите на половите органи, без причиняване на детеродна неспособност. Заключение на вещото лице по психиатричната част е, че освидетелстваният В.Д. М. страда от посттравматично стресово разстройство, което е част от голямата група на невротични, свързани със стрес и соматоформни разстройства. Отражено е, че същото е причинено психогенно от претърпяната на 16.10.2017 г. трудова злополука, както и че това разстройство има голяма продължителност – често през целия живот на страдащия, и нарушава цялостното му функциониране.

Първоинстанционният съд е допуснал събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите П.С.И., Ц.Г.С. и К.Х. Х. – всички от страната на ответниците.

В показанията си свид. П.И. заявява, че познава ищеца от делата, които се водят от 4 години. Излага, че знае за инцидента от 16.10.2017 г.; по това време работел за ответното дружество. Твърди, че когато отишъл на работа сутринта в деня на инцидента, ищецът не бил там. Не го бил видял и през деня, като можел да каже колегите, които са били на работа. На този етап те били 7 души, но в момента били трима; никой нямало на покрива, не знае откъде е паднал ищецът. През деня имало и хора, които идвали и мерили – да вземат размерите на сандвич панелите, като свидетелят не знае дали са били работници на дружеството или подизпълнители; ремонта на покрива го извършвало дружеството, но то давало чат от работата и на други фирми подизпълнители. В момента на инцидента свидетелят работел вътре в банката, а мястото, където паднал ищецът, сега било вътре, но тогава било извън банката, защото всичко било съборено и се почнало отначало. Чул се шум от падането и свидетелят отишъл да види какво става. Не видял самото падане и как е станало. Когато отишъл, ищецът лежал, имало хора, които били извикали вече линейка, линейката дошла, взела пострадалия и всички си заминали.

От показанията на свид. Ц.С. – координатор по безопасност и здраве към „Е.и съдружие“ СД, се установява, че същата отговаря за началния инструктаж, но в деня на инцидента не била на работа. Твърди, че винаги преди започване на даден обект с ответника Е. обсъждали планове за безопасност и здраве, като в този момент всички необходими инструктажи били разлепени в битовката, на видно място. Излага, че видят работа, която требвало да извършват работниците, била да демонтират интернитови плоскости от покрива посредством скеле. Заявява, че конструкцията не позволявала традиционни обезопасителни средства, затова взели спомагателни – решили да спуснат проволочка между фермите, като още преди да започнат обекта извършили инструктаж на работниците и им раздали колани, снабдени с карабини и въже, посредством които трябвало да се захващат за тази проволочка и да се придвижват по наредени на покрива дървени талпи с ширина около 30 см. Твърди, че в

деня на инцидента работниците трябвало да работят на земята, без да се качват на покрива. Знаела, че през този ден трябвало да идват външни лица от друга фирма, които да направят оглед за поставяне на обшивка на покрива. Твърди, че обектът бил затворен и се допускали само хора, които трябва да дойдат, но лично тя не знаела кой трябвало да дойде, тъй като контролът се осъществявал от ответника Е., който бил технически ръководител. Обектът бил ограден и в него се влизало единствено с разрешението на Е.. Доколкото знае, същият се бил обадил на един от работниците – И., и го предупредил, че ще дойдат хора за оглед на покрива. Заявява, че по принцип преди външен човек да бъде допуснат в обекта, трябвало да му бъде извършен инструктаж в зависимост от естеството на работата, предоставяли му се и лични предпазни средства. Външен човек можел да се качи на покрива за оглед само по начина, по който било позволено и на работниците - работата била предвидена с колани с карабина, с придвижване по проволочи, като никой не би следвало да може да се качи без обезопасяване. Твърди, че ако някой не изпълнява мерките за безопасност, се отстранява от обекта, без значение дали е работник или външно лице, но на този обект нямало такъв случай. Правел се ежедневен инструктаж за мерките за безопасност, а спазването им се следяло от техническия ръководител. Счита, че е възможно докато работниците не гледат, някой да прескочи оградата и да се покатери на покрива. Знае, че ищецът е паднал от покрива, но не знае какво е правил там, той бил външен човек, не знае да е работил в тяхната фирма. Не знае кой го е пуснал на покрива – най-вероятно И., защото знаел от г-н Е., че ще дойдат външни хора; последният не бил там, когато ищецът се е качил. Монтажниците казали на свидетелката, че са видели човек на покрива и помислили, че е от групата, която трябвало да вземе мерки за обшивките. Трябвало е на човека, който се качва на покрива, да бъде предадено оборудване за предпазване, но не знае дали са му давани обезопасителни средства. Не знае дали хората, които са идвали да мерят в деня на инцидента, са ползвали обезопасителни средства.

В показанията си свид. К.Х. излага, че в деня на злополуката отишъл на процесния строителен обект около 10:30 ч., тъй като трябвало да започва работа. Първоначално на обекта заварил И. и П., след това дошъл и ответникът Е., който му обяснил в какво ще се състои работата - че ще трябва да се свалят старите плоскости от покрива и на тяхно място да се сложат ОСБ плоскости, като можело да се работи и отдолу, и отгоре. Договорили се свидетелят да изчака Е., който в 17 ч. щял да го закара до квартирата в Тополи, затова свидетелят цял ден обикалял по пазара. Около три-четири часа видял двама или трима души с ролетки горе на покрива, но не ги познавал, не се и приближил; били без каски и обезопасителни колани. Не знае кой ги е пуснал на покрива. Около 17 часа, като се връщал към обекта, видял струпани хора и паднал човек до сградата – този човек не го бил виждал през деня, не видял и как е паднал, но разбрал, че е паднал от покрива. Човекът бил без каска и обезопасителни колани.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно чл. 200, ал. 1 КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Отговорността на работодателя за заплащане на обезщетение по чл. 200 от КТ е безвиновна. Съгласно чл. 201, ал. 1 от КТ, работодателят не отговаря единствено, ако пострадалият умишлено е причинил увреждането, а дължимото на работника обезщетение за вреди от трудова злополука се намалява съобразно чл. 201, ал. 2 от КТ само когато той е допуснал груба небрежност и с това е допринесъл за настъпването на злополуката.

От събраните доказателства се установи, че на 16.10.2017 г. ищецът В. М. е претърпял злополука, която е приета за трудова с Разпореждане № 5104-03-18 от 03.02.2020

г. на НОИ, ТП – Варна, и вследствие на която е получил травматично увреждане - счупване на гръбначен прешлен Тх12.

Спорни между страните са въпросите за размера на неимуществените вреди, наличието на имуществени такива, както и за наличието на съпричиняване от страна на ищеца за настъпване на вредоносния резултат.

Относно неимуществените вреди:

При преценка по чл. 52 ЗЗД съдът преценява характера и тежестта на уврежданията, младата възраст на пострадалия, интензитета и продължителността на болките, психическите и физически последици, настъпили в резултат на телесните увреди. Относително обстоятелство при определяне на паричния еквивалент на вредите е и икономическата обстановка в страната към момента на увреждането.

От заключението по допуснатата СМЕ се установява, че в резултат на падане от значителна височина с последващо внезапно, форсирано сгъване на гръбначния стълб напред, на 16.10.2017 г. В.Д. М. е получил сгъвно счупване на 12-и гръден прешлен с разместване на фрагменти и засягане на гръбначния мозък на същия отдел. Счупването е обусловило трайно затруднение в движенията на снагата за период, не по-малък от 5-6 месеца, като към момента на експертизата във връзка с описаната травма е налице долна парапареза - затруднение в предвижването в пространството, нарушена походка; вещото лице счита, че същите ще останат завинаги. Отразено е, че нарушението в отделянето на урина и фекалии води до постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота; нарушенията в сексуалната функция водят до нарушения във функциите на половите органи, без причиняване на детеродна неспособност.

Заключението на вещото лице по психиатричната част е, че освидетелстваният В.Д. М. страда от посттравматично стресово разстройство, причинено психогенно от претърпяната на 16.10.2017 г. трудова злополука, както и че това разстройство има голяма продължителност – често през целия живот на страдащия, и нарушава цялостното му функциониране.

Съдът отчита, че е проведена тежка оперативна интервенция, както и неблагоприятните прогнози относно пълното възстановяване на ищеца, а именно, че констатираната долна парапареза и посттравматичното стресово разстройство ще съпътстват пострадалия завинаги, постоянния характер на разстройството на отделителната система, нарушената функция на половите органи. Предвид тайните увреждания, нарушаващи ежедневния ритъм и качество на живот на пострадалия, отчитайки младата му възраст, съдът намира, че обезщетение за неимуществени вреди следва да се присъди в пълния претендиран размер, а именно 70 000 лв. Горепосочените увреждания лишават пострадалия от пълноценно изпълняване на жизнени функции, довели са до изключително негативни промени в психологически план и указват влияние върху цялостното му здравословно състояние, включително го лишават и от възможността му да полага труд в пълен капацитет, предвид посочените ограничения.

По възражението за съпричиняване от страна на ищеца, настоящият съдебен състав намира следното:

Пълно отпадане на отговорността на работодателя е предвидено в хипотезата на чл. 201, ал.1 от КТ – при умишлено причиняване на увреждането от работника. Умисълът означава работникът целенасочено да е търсил увреждането или най-малкото да е приемал неговото настъпване. В случая от доказателствата по делото умисъл не се установява.

Частично отпадане на отговорността на работодателя е уредено в хипотезата на чл. 201, ал. 2 от КТ – при проявена от работника груба небрежност, допринесла за злополуката. От писмените доказателства по делото се установи, че инструктаж за безопасността на труда не е провеждан; същото се потвърди и от изложеното в показанията на свидетелката Ц.С..

Установените обстоятелства по настоящето дело категорично изключват наличието на съпричиняване от страна на пострадалия.

По отношение претендираното обезщетение за забавено плащане върху главницата за периода от датата на увреждането - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на обезщетението, съдът намира същото за основателно. Чл. 212 КТ урежда, че за неуредените въпроси по имуществената отговорност на работодателя за причиняване на смърт или увреждане на здравето на работника или служителя, както и по имуществената отговорност на работника или служителя към работодателя, се прилага гражданският закон. Според разпоредбата на чл. 86, ал. 1 ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД, при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. Задължението възниква от момента на увреждащото действие - арг. от чл. 69, ал. 1 ЗЗД.

Относно имуществените вреди:

Същите са доказани в претендирания размер от 6494,47 лева с представените писмени доказателства – талон за медицинско изделие №16162030000007/2017 г., фактура № 0000030141 от дата 18.10.2017 г., преводно нареждане от същата дата за сумата от 5799 лева с банкова такса в размер на 2,50 лева; фактура № 0000004455 от дата 25.10.2017 г. и фискален бон от същата дата за сумата от 72 лева с вкл. ДДС; копия от фискални бонове за заплащане на лекарства, медицински консумативи и услуги в периода 15.11.2017 г. – 05.02.2020 г., на обща стойност 620,97 лева. С оглед на това, претендираната сума за имуществени вреди следва да бъде присъдена.

Предвид основателността на главните искове - за претърпени имуществени и неимуществени вреди, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху главниците. При непозволеното увреждане, както за неимуществени, така за имуществени вреди, законната лихва се дължи по силата на чл. 84, ал. 3 от ЗЗД – от датата на увреждането, тъй като деликвентът се счита в забава без покана (Определение № 406 от 15.07.2009 г. по ч.т.д. № 300/2009 г., ВКС, I т.о.). С атакуваното решение законната лихва върху имуществените вреди е присъдена от датата на извършването на всеки от разходите до окончателното изплащане на обезщетението – т. е. в по-малък размер, който обаче не е обжалван от ищеца В.М..

Следва да се посочи че, съгласно чл. 88 от ТЗ, в който е уредена отговорността на събирателното дружество, е посочено, че по иск срещу дружеството ищецът може да насочи иска си и срещу един или повече съдружници. Принудителното изпълнение се насочва най-напред срещу дружеството, а при невъзможност за удовлетворение - срещу съдружниците. Чл. 98, ал. 1 от ТЗ урежда, че искове срещу съдружник за задължения на дружеството се погасяват с 5-годишна давност, ако искът срещу дружеството не подлежи на по-кратка давност, като с ал. 2 се уточнява, че давностният срок започва да тече от деня, в който прекратяването на дружеството, неговото преобразуване или напускането на съдружника е вписано в търговския регистър. С оглед цитираните разпоредби, неоснователно се явява възражението на процесуалния представител на „Е.и съдружие“ ООД, Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР., че последните не следва да отговарят по предявените претенции.

Поради изложените съображения съдът намира въззивна жалба вх. № 291117/16.06.2021 г. от В. Д. М. за основателна. Въззивна жалба вх. № 291614/21.06.2021 г., подадена от „Е.и съдружие“ ООД – като правоприемник на „Е.и съдружие“ СД, Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР., се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Съответно, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен предявеният от В.М. срещу „Е.и съдружие“ ООД – като правоприемник на „Е.и съдружие“ СД, Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР. иск с правно основание чл. 200 от КТ, за заплащане на сумата от 30 000,00 лева (разликата над присъдените 40 000,00 лева до пълния

претендиран размер от 70 000,00 лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на увреждането - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на задължението, както и в частта за разноските.

Решението следва да бъде потвърдено в частите, с които „Е.и съдружие“ ООД – като правоприменник на „Е.и съдружие“ СД, Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР. са осъдени да заплатят солидарно на В.М. сумата от 40 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва за забава върху тази главница, считано от датата на увреждането - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 6494,47 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на медицински консумативи, услуги и лекарства, в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на извършване на всеки от разходите до окончателното изплащане на обезщетението.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход от спора, въпросът за присъдените разноски съобразно уважената и съответно отхвърлената и прекратената част от исковете следва да бъде преразгледан.

Ищецът представя доказателства за платено адвокатско възнаграждение в размер на 3500 лева за първоинстанционното производство, като с оглед на уважената част от исковете, следва да му се присъдят разноски в размер на 3305,32 лева.

За същата инстанция ответникът „Е.и съдружие“ ООД – като правоприменник на „Е.и съдружие“ СД, претендира платено адвокатско възнаграждение в размер на 3700 лева, от които 2070 лева – по претенцията за претърпени неимуществени вреди, 1290 лева – по претенцията за претърпени имуществени вреди, 340 лева – по претенцията за законна лихва. В съответствие с прекратената и отхвърлена част от иска за претърпени имуществени вреди, на страната следва да бъдат присъдени разноски в размер на 528,38 лева, а по претенцията за законна лихва – 18,91 лева.

Ответниците Г. Б. ЕФР. и Д. СТ. ЕФР. са представили договор за правна защита и съдействие за договорено адвокатско възнаграждение за първа инстанция в размер на 1000 лева, които следва да бъдат заплатени в момента на сключване на договора. В същия обаче не е уточнен начинът на заплащане на сумата – в брой или по банков път, поради което съдът не може да приеме, че по делото са налични доказателства за действителното изплащане на сумата. При това положение, разноски по този договор не следва да се присъждат.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят в полза за бюджета на съдебната власт, по сметка на ВРС, съразмерно с уважената част на исковете, държавна такса в размер на 3 059,78 лева, и депозит за вещи лица в размер на 472,19 лева.

За въззивното производство разноски се следват единствено на В.М.. Същият представя Договор за правна защита и съдействие за платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева, което следва да бъде присъдено изцяло.

По делото не са направени възражения за прекомерност.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261765 от 27.05.2021 г., постановено по гр. д. № 8331/2020 г. по описа на ВРС, XLIX състав, **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от В.Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 307, вх. 13, ет. 3, ап. 11, срещу „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, като правоприменник на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК *****, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. СТ. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., ПИ с идентификатор № 54145.502.234.1, иск с правно основание чл. 200 от КТ, за заплащане на сумата от 30 000 лева (разликата над присъдените 40 000,00 лева до пълния претендиран размер от 70 000,00 лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в понесени болки и страдания от причинена телесна повреда, изразяваща се в съгъвно счупване на 12-и гръден прешлен с разместване на фрагменти и засягане на гръбначния мозък на същия отдел, долна парапареза - затруднение в предвижването в пространството, нарушена походка, нарушения в отделянето на урина и фекалии, нарушения в сексуалната функция, нарушения във функциите на половите органи на ищеца, без причиняване на детеродна неспособност, както и посттравматично стресово разстройство, в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на увреждането - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на задължението, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА, на основание чл. 200 от КТ и чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, като правоприменник на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК *****, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. СТ. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., ПИ с идентификатор № 54145.502.234.1, да заплатят солидарно на В.Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 307, вх. 13, ет. 3, ап. 11, **и** сумата от 30 000 лева (Тридесет хиляди лева) - разликата над присъдените 40 000,00 лева до пълния претендиран размер от 70 000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в понесени болки и страдания от причинена телесна повреда, изразяваща се в съгъвно счупване на 12-и гръден прешлен с разместване на фрагменти и засягане на гръбначния мозък на същия отдел, долна парапареза - затруднение в предвижването в пространството, нарушена походка, нарушения в отделянето на урина и фекалии, нарушения в сексуалната функция, нарушения във функциите на половите органи на ищеца, без причиняване на детеродна неспособност, както и посттравматично стресово разстройство, в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на увреждането - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на задължението.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261765 от 27.05.2021 г., постановено по гр. д. № 8331/2020 г. по описа на ВРС, XLIX състав, **в частите**, с които:

- са осъдени „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, като правоприменник на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК *****, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. СТ. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., ПИ с идентификатор № 54145.502.234.1, да заплатят солидарно на В.Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 307, вх. 13, ет. 3, ап. 11, сумата от 40 000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в понесени болки и страдания от причинена телесна повреда, изразяваща се в съгъвно счупване на 12-и гръден прешлен с разместване на фрагменти и засягане на гръбначния мозък на същия отдел, долна парапареза - затруднение в предвижването в пространството, нарушена походка, нарушения в отделянето на урина и фекалии, нарушения в сексуалната функция, нарушения във функциите на половите органи на ищеца,

без причиняване на детеродна неспособност, както и посттравматично стресово разстройство, в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на увреждането - 16.10.2017 г., до окончателното изплащане на задължението;

- са осъдени „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, като правоприменник на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК *****, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. СТ. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., ПИ с идентификатор № 54145.502.234.1, да заплатят солидарно на В.Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 307, вх. 13, ет. 3, ап. 11, сумата от 6494,47 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на медицински консумативи, услуги и лекарства, в резултат на трудова злополука, възникнала на 16.10.2017 г., ведно със законната лихва за забава върху тази главница, считано от датата на извършване на всеки от разходите до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТМЕНЯ Решение № 261765 от 27.05.2021 г., постановено по гр. д. № 8331/2020 г. по описа на ВРС, XLIX състав, **в частта** за разноските, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, като правоприменник на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК *****, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. СТ. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., ПИ с идентификатор № 54145.502.234.1, да заплатят солидарно на В.Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 307, вх. 13, ет. 3, ап. 11, сумата от 4 505,32 лева (Четири хиляди петстотин и пет лева и 32 ст.), представляваща сторени пред всички инстанции разноси, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, като правоприменник на „Е.и съдружие“ СД, ЕИК *****, Г. Б. ЕФР., ЕГН *****, и Д. СТ. ЕФР., ЕГН *****, и двамата с адрес: с. О., община А., ПИ с идентификатор № 54145.502.234.1, да заплатят солидарно в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВРС, сумата от 3 059,78 лева (Три хиляди петдесет и девет лева и 78 ст.), представляваща дължима държавна такса, и сумата от 472,19 лева (Четиристотин седемдесет и два лева и 19 ст.), представляваща депозит за вещи лица, съразмерно с уважената част на исковете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 от ГПК, В.Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 307, вх. 13, ет. 3, ап. 11, да заплати на „Е.и съдружие“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „О.“ № 10, сумата от 547,29 лева (Петстотин четиридесет и седем лева и 29 ст.), представляваща сторени разноси в първоинстанционното производство, съразмерно с отхвърлената и прекратената част на исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____